

El carter mai no truca dues vegades

Un carter, que podria haver transitat molt còmodament pels papers de James Cain, si hagués nascut fa algunes dècades, amb passaport de barres i estrelles, entra en contacte, durant un rutinari dia de repartiment, amb una enigmàtica argentina, que es fa conèixer amb el nom de «la reina del mate». La incitant femella l'introduirà en l'ocult i vertiginós ambient del tràfic de cocaïna.

En aquest argument s'ha basat Fermín Cabal, un conegut i reconegut autor teatral, per a realitzar la primera pel·lícula seua, *La*

Guillem RAUSA

reina del mate. Com veem, s'hi barregen elements tan interessants i actuals com ara exiliats sud-americans, traficants de coca i empleats de correus que citen Lacan. Però no hi ha res de tòpic, al contrari.

La impulsiva passió que sentirà el carter per la xavala riuplatterenca serà el motor que impulsarà el nostre heroi a capbussar-se de ple en el gangsteril món del narcotràfic. En certa mesura, Cabal ha utilitzat un clàssic recurs hitchcockià per a construir el seu *macguffin*. O siga, agafa un personatge de la quotidianitat més grisa i l'introdueix per mitjà d'un fet ca-

Fermín Cabal

/ Anxiu

sual en un món que el rescata de la mediocritat que l'envolta. Però, a més, junt amb la trama més o menys d'acció, hi concorre una història de passió amorosa no menys emparentada amb la tradició del millor cinema policíac.

Si comparem, per exem-

ple, aquest film amb la pèssima *Contra todo riesgo*, entendrem millor les virtuts de la cinta de Cabal. Enfront de la vàcua i inconsistent pel·lícula americana, l'espanyola presenta unes interessants antítesis entre personatges i ambients.

Raimon, encara

Raimon encara, i molts anys que dure. En estat de gràcia, encara, davant del seu públic. Perquè entre tants individus particularment desgraciadors que en aquest país hem hagut de patir, alguna sort havíem de tenir; i Raimon ha estat una de les poques sorts bones que ens han tocat. Potser el valencià que més compatriotes ha fet alçar de la cadira, que ha tocat més cors, altrament ben insensibles, del nostre veïnat. Un premi de rifa, una xamba.

M'ho deia ahir, en l'entreacte: «Ja fa molt anys, que rodem...» Ja fa molts anys, més de vint, i una part del seu públic és encara el mateix dels anys seixanta, que espera cada any, cada dos anys, el vell ritual. Una de

El punt de Mira

Raimon començava a cantar, i després, no hi eren. Absència en massa, d'aquesta generació que podrien ser els nostres fills. Potser és qüestió d'una altra estètica. No ho sé. Espere que trobaran una altra cosa, una altra persona amb veu pública, que els faci el mateix pes i efecte. Si no, malament.

I una última nota. Li vaig dir: «Estàs en forma, Pele, millor que mai...» «Sí —diu ell—, això és que ja fa temps que hem passat els quaranta, i comencem a saber fer millor les coses. Com tu mateix, ¿no?» Potser té raó. A mi, almenys, m'agradaria que en tinguéis. Té corda —tenim corda— per a molts anys encara. I vostés que ho puguen veure.

les poques coses nostres que ens han anat quedant. O de les poques que cada any, cada dos anys, encara ens produeixen aquella coneguda sensació al ventre i a la gola. Només per això, ja valia la pena. Encara que, després de la vibració de les vísceres, qui més qui menys se'n va a casa a dormir i oblida el temps, el país, el gos apallissat, les paraules que cal salvar, i tot.

Només una cosa em va preocupar, al teatre ple: els qui van nàixer quan

Joan F. Mira